

POSLEDNÍ ROZLOUČENÍ S ARCIBISKUPEM KARLEM OTČENÁŠKEM

Po statečném a trpělivém nesení životních křížů byl v pondělí 23. května 2011 ve večerních hodinách Pánem z tohoto světa povolán jeho věrný služebník Mons. Karel Otčenášek, arcibiskup a emeritní biskup královéhradecký. Poslední rozloučení, kterého jsem se zúčastnil se skupinou farníků, vedenou našim duchovním otcem Josefem Roušarem, se konalo v pátek 3. června v 10 hodin v katedrálním chrámu Svatého Ducha. Za velmi pěkného počasí jsme byli i zásluhou dobrého řidiče P. Josefa po 8. hodině na parkovišti před biskupstvím. Včasný příjezd nám umožnil, abychom se v katedrále u rakve se zesnulým arcibiskupem Karlem Otčenáškem rozloučili a poklonili se jeho památce.

Přiznávám se, že když mě požádal člen redakční rady našeho farního zpravodaje - POUTNÍKA, abych napsal tento článek, měl jsem docela vážné obavy, zda to zvládnu. Nechci v žádném případě uvádět to, co bylo napsáno v Katolickém týdeníku nebo řečeno v radiu PROGLAS. Naše skvělá televize NOE umožnila sledovat na obrazovkách přímý přenos z pohřbu arcibiskupa Karla Otčenáška mnoha lidem, kteří se do Hradce Králové nedostali.

Pokusím se alespoň krátce zamyslet nad některými úseky života zesnulého. Svě dětství prožil ve velmi skromných poměrech. Jak sám říkal, měl vedle tří rodných sester ještě čtvrtou, chudobu. Když v malém městečku Českém Meziříčí nastoupil do měšťanky, každé ráno stihl ještě ministrovat. Velkou zásluhu na tom, že mohl jít studovat, měl místní pan farář Václav Buřil. Měl svého ministranta rád a věřil, že se ke

studiu hodí. Po maturitě na Arcibiskupském gymnáziu v Praze jej z kněžského semináře v Hradci Králové biskup Mořic Pícha poslal v roce 1939 studovat na Lateránskou univerzitu do Říma. Byla to těžká doba, ve které zažil hlad, zimu a strach z bombardování. Koncem války, 17. března 1945, byl v Římě vysvěcen na kněze. Po šesti letech se vrací domů a nastupuje na své první kaplanské místo v Týnci nad Labem. Kratší dobu působil také v nedalekém Žamberku. V říjnu 1949 byl jmenován

vícerektorem kněžského semináře v Hradci Králové. Od biskupa Mořice Píchy se dozvěděl, že je jedním ze tří kandidátů na biskupský úřad. Papež Pius XII. jej 30. března 1950 skutečně jmenoval biskupem s pověřením řídit diecézi v případě, že bude biskupský stolec uprázdněn nebo zde bude bráněno výkonu biskupské služby. To se, jak všichni víme, v budoucnu

bohatě naplnilo. Jeho biskupské svěcení proběhlo tajně v uzavřené kapli 30. dubna 1950, bylo mu tehdy pouhých 30 let. Právě tolik je nyní našemu otci Josefovi. Po zrušení královéhradeckého semináře se stal administrátorem ve Vrchlabí, kde v té době působil můj strýček P. Josef Podlezl. Estébáci vyslídili Otčenáškovu biskupské svěcení. Církevní tajemník se tam přiritil na faru a už ode dveří mával Rudým právem: „To jsem nevěděl, jakého tady máme ptáčka!!“

11. července 1951 je zatčen a intervenován v želivském klášteře, kde byli s biskupem Tomáškem a P. Šuránkem dáni do přísné izolace od ostatních duchovních. Později jej čekalo nové zatčení a vyšetřovací vazba. Maminka mu ještě do Želiva vzkázala: „Nic jim nepodepisuj. V žádném případě nezrad, i kdyby tě měli zabít.“ Po Vánocích 1953 mu soud za jeho statečné chování vyměřil 13 let vězení za velezradu a špionáž pro Vatikán. Čekaly jej věznice Pankrác, Mírov, Leopoldov a Valdice. Musím zde uvést jeho slova, kdy vzpomíná na léta věznění: „Nikdy bych nepoznal tak opravdové přátelství tolika ušlechtilých lidí, nikdy bych tak hluboce nepoznal své lidské meze, ale také jak i při nejhlubším fyzickém omezení může být člověk svobodný uvnitř. Opravdu mám Pánu Bohu za co děkovat!“ Z vězení byl propuštěn na amnestii v roce 1962.

Vzpomínám na jeho vyprávění o své práci v mlékárně v Opočně, kde se stal odborníkem na výrobu SUNARU. Tam jej navštívila delegace z Vatikánu, kde čtyři pánové v černých oblecích poklekli před dělníkem v holínkách a dlouhé gumové zástěře, Karlem Otčenáškem. Chtěli se totiž přesvědčit, jestli biskup Otčenášek skutečně žije. Na následný zásah papeže Pavla VI. mu byl v roce 1965 povolen návrat do duchovní

správy - ovšem tam, kde nenadělá tolik škody! Nastoupil jako administrátor v Ústí nad Labem - Trmicích. Na jeho působení v této „misijní oblasti“ vzpomínala jedna z farnic - současná členka zastupitelstva Trmic, která krásnými upřímnými slovy ocenila jeho přístup k lidem, kdy kolem něho vyrostlo živé společenství. Jezdili za ním věřící z celé republiky, hlavně mládež o prázdninách. Mezi nimi býval i náš nový biskup Jan Vokál. Pražské jaro 1968 umožnilo vrátit se biskupu Otčenáškovu do jeho diecéze, ale jen jako administrátor ve farnosti Plotiště nad Labem. V roce 1973 mu dali soudruzi na vybranou: „Buď do Trmic, nebo do civilu.“ Zůstal v Trmicích až do pádu bývalého režimu.

Přišel 27. leden 1990, kdy v Hradci Králové proběhla jeho památná intronizace. V naší farnosti si připomeneme alespoň jeho jednu návštěvu. Bude to zanedlouho 20 let, kdy za velké účasti farníků i věřících z okolí, posvětil kapličku v Hůře. Nejradostnější chvíli zažil v roce 1997, když mohl v Hradci Králové přivítat papeže Jana Pavla II., který jej veřejně nazval svým osobním přítelem. Úřad sídelního biskupa vykonával Karel Otčenášek do 6. června 1998, kdy se jeho nástupcem stal Dominik Duka.

Všemohoucí Bože, děkujeme ti za tvého služebníka, zemřelého arcibiskupa Karla a prosíme tě, odměň jeho péči o lid, který jsi mu svěřil a přijmi ho k sobě do věčné radosti. Amen

I na odpočinku byl arcibiskup Otčenášek obdivuhodně činný. Připomenu alespoň jeho působení ve sportovní organizaci OREL, v Konfederaci politických vězňů, byl zakladatelem centra Nové Adalbertinum. Je třeba také připomenout sérii publikací „Kamínky“ o pronásledování křesťanů za bývalého režimu.

Když skončilo poslední rozloučení a vraceli jsme se plni dojmů, shodli jsme se všichni na tom, že arcibiskup Karel Otčenášek byl člověk plný dobroty a lásky k lidu a vlasti, který celý život hledal dobro pro druhé. Potěšilo nás, že jsme se tam mohli sejít s celou řadou známých kněží a přátel – uvedu alespoň P. Pavla Seidla, P. Jendu Kunerta, P. Josefa Hubálka a jeho bratra-jáhna Jendu, P. Tomáše Hoffmana, P. Karla Moravce a celou řadu dalších, se kterými se tak často nevidíme. Jsem moc rád, že jsem se mohl rozloučení s tak vzácným člověkem zúčastnit.

Arcibiskup Karel Otčenášek věřil tomu, co hlásal a podle toho sám i žil. Příkoří snášel trpělivě a statečně jako účast na Kristově kříži. Slova o odpuštění a smíření byla potvrzena jeho vlastním životem.

Václav Čada

OHLÉDNUTÍ ZA PRVNÍM SVATÝM PŘIJÍMÁNÍM

Jako každým rokem i letos, po téměř tříměsíční přípravě, devět dětí slavnostně a poprvé přistoupilo ke stolu Páně. Když to tak vezmu, my jako rodiče jsme po celou tu dobu byli mnohonásobně obdarovávaní.

A ptáte se jak? Při každé návštěvě dolnočermenského kostela se na nás z tabla usmívali naši potomci. Při každé mši svaté nás společně s nimi naplňovalo hrdostí malé světélko, které děti přinesly knězi na obětní stůl k rozsvícení. Na mě toto působilo symbolicky, že v duších našich špuntíků se připravuje místo pro rozsvícení Kristova světla. Děkujeme i za ten praktický nápad, aby světélka byla připravena ve všech filiálních kostelech.

Již někdy koncem dubna jsme si my, rodiče, přišli na faru pro duchovní výzbroj. Společně jsme meditovali nad Písmem a texty, a zamýšleli se nad posláním prvního sv. přijímání pro duchovní život našich dětí. Tenkrát jsem byla a jsem moc ráda, za ty chvíle, které jsem mohla strávit ve společnosti velice sympatických a v Bohu zakotvených rodičů.

Posledním krásným momentem před samotnou událostí byla první svatá zpověď, která se nesla v duchu pohody a ve vědomí, že nás obklopuje velká, odpouštějící milosrdná Boží náruč, vždy otevřená a čekající na své milované děti. Tuto atmosféru se povedlo vykouzlit jednak pěkným hudebním doprovodem a volbou písní, jednak gestem otce Josefa, který si pro každé dítě přišel do předních lavic kostela a doprovodil jej až ke zpovědnici.

No a zapomněla jsem zmínit hodiny přípravy strávené se sestrou Ludmilou, které dětem pomohly rozšířit si obzor o důležité opěrné body našeho duchovního života, jako jsou milosrdná láska Boží, kajícnost a svatá zpověď, tajemství Ježíšovy oběti a účast na tomto jeho daru při přijímání eucharistie.

Samotná slavnost byla milá a pěkná. Na začátku obřadu otec Josef symbolicky, jako zástupce našeho Nebeského otce, volal k sobě děti jménem a ty na jeho zavolání přicházely blíže. Rodiče dětem rozžihali svíčky a dávali jim rodičovské požehnání na další cestu. Obětní dary byly běžné věci jako voda a polní květy, protože vše jsou to Boží dary, které můžeme přijímat jako Jeho dary pro nás. Slavnost byla ukončena, jako již tradičně, nekonečným fotografováním a příjemným posezením v Orlovně.

Mnohonásobné díky vám všem a každému zvlášť za vaši často skrytou práci a nezištnou pomoc při vytvoření pěkné slavnostní árie, kterou jsme my všichni, v popředí s našimi ratolestmi, mohli společně zazpívat na Boží oslavu.

A nakonec pár dojmů dětí:

- ❖ „Bůh je teď blíž v mém srdci.“ (Terka)
- ❖ „Jaké to bylo před tolika lidmi? Jako když ministruji.“ (Honzík)
- ❖ „Cítila jsem se jako princezna.“ (Eliška)
- ❖ „Hodně lidí mi nevadí, bavilo mě to a lidí jsem si moc nevšímal.“ (Vojta)
- ❖ „Připadala jsem si lehčí a o hodně starší.“ (Alička)
- ❖ „Byl to hezký pocit.“ (Viki)
- ❖ „Byl to nádherný pocit mít na sobě ty slavnostní šaty.“ (Maruška)
- ❖ „Co se tím změnilo? Očistilo mi to duši.“ (Kuba)

/BD/

ČERVENÝ KOSTELEC COMPOSTELOU

Poněkud blíž než do svatojakubského poutního místa ve španělské Compostele to měli ministranti z královehradecké diecéze do Červeného Kostelce. Právě tam totiž o prvním májovém víkendu přijelo na dvě stě padesát ministrantů ze všech odlehlých koutů diecéze, aby vykonalo tradiční svatojakubskou pouť.

Podobně jako poutníci do Compostely putovali i ministranti: z vesnického kostela na Boubíně přes řeku Úpu do chrámu svatého Jakuba v Červeném Kostelci. Po splnění mnoha úkolů dostali v cíli od místního duchovního P. Petra Kuranta glejt o vykonané pouti, slavili mši svatou, při níž byl kostel zahalen bílo – černou barvou ministrantských rouch, ale i dýmem z unikátní kadidelnice, rozhoupané v compostelském speciálním stylu – od stropu, celou šíří chrámové lodi. Účastníci setkání si pak mohli vyzkoušet středověkou zbroj, zúčastnit se klání a jako správní rytíři se projeli i na koních. Měli možnost naučit se řezbářskému umění i slaňování, vyslechnout si koncert místní křesťanské kapely Tikotem, vylézt na starou barokní věž Dientzenhoferova kostela, ručně si zazvonit na zvony a společně s ornitologem kroužkovat chycené ptactvo. Při „bojovce“ mohli chlapci lépe poznat podkrkonošské městečko, spjaté s Boženou Němcovou i prvním hospicem v Čechách, či utužit kolektiv při fotbale. A dokonce přišel i kouzelník! Velmi působivý pak byl průvod se svíčkami a večerní adorace.

Celý víkend probíhalo modlitební spojení v ose Červený Kostelec – Řím, kde byl v tutéž dobu svěcen novým biskupem Janem Vokál. O této události pak kostelecké farnosti i ministrantům bezprostředně podal svědectví očitý svědek dlouho očekávané události, pomocný biskup Josef Kajnek, který ještě téhož dne po návratu z Věčného města sloužil venkovní mši v kosteleckém amfiteátru.

(převzato z KT)

A jak to prožili naši ministranti??? ☺

Z farnosti Dolní Čermná se zúčastnili tři ministranti z Verměřovic. V pátek 6. 5. jsme přijeli v 19:30 hodin. Chvilu jsme bloudili, ale potom jsme našli základní školu. Ubytovali jsme se tam v druhém patře a pak jsme se rozdělili do skupin. My jsme byli skupina č. 10 – tmavě hnědá. Večer jsme měli program v místní Sokolovně, kde jsme dostali ochranou hůl. Kolem 21:00 hodin jsme šli spát.

V sobotu ráno jsme měli rozcvičku v 7:00 hodin. Po snídani v 8:00 hodin jsme nasedali do autobusu, který nás zavezl k malému kostelu. Poté jsme šli na pouť do Compostely. Cestou jsme měli občerstvení. V Compostele na nás čekal místní pan farář. Poté byl oběd a odpočinek. Po odpočinku byl program, který jsme si vybrali na pouť do Compostely.

V neděli byla mše svatá v místním parku. Při mši svaté moc hezky hrál sbor. Po obědě jsme se rozjeli zpátky do svých domovů.

J. Moravec ml. a D. Syka

SV. JAKUB VĚTŠÍ

Apoštol, syn rybáře Zebedea a Marie Salome (Mt 27, 56), bratr sv. Jana Evangelisty. O jeho životě se dovídáme z evangelií, z latinského překladu Julia Africanana, ze Zlaté legendy a především ze španělských svatojakubských legend. Podobně jako jeho bratr Jan doprovázel Jakub Větší Krista při jeho veřejné činnosti. Byl přítomen při proměnění Páně, zasedl s Kristem při poslední večeři a doprovázel ho na Olivovou horu. V roce 44 byl v Jeruzalémě zajat, Herodem Agrippou odsouzen k smrti a v Jeruzalémě popraven. Světcovo tělo učedníci dovezli na lodi do Španělska. Jeho hrob je v Santiagu de Compostela.

Svatý Jakub vystupuje ve španělských legendách jako „Maurobijec“. Podle jedné z legend se bitva o Clavijo (kol. Roku 930) se Saracény nevyvíjela pro španělského krále Ramizeze Kastilského příliš dobře. V noci se mu ve snu zjevil sv. Jakub na bílém koni a přislíbil mu pomoc. Příští den se sv. Jakub na koni objevil v čele španělského vojska, které za bojového pokřiku „Santiago“ zvítězilo.

Sv. Jakub je obvykle zobrazován jako starší muž, který má na sobě poutnický oděv, poutnickou láhev u boku, mošnu, na hlavě klobouk s mušlí (mušle, zv. svatojakubská sloužila původně poutníkům k nabírání vody) a poutními odznaky, v ruce hůl a někdy meč – nástroj umučení.

Apokal. 1, 12-16

FARNÍ VÝLET DO BRNA

Na výlet jsme vyrazili v sobotu 14. 5. o půl osmé ráno z Dolní Čermné. S menší zastávkou ve Svitavách jsme dojeli až k hradu Veveří, který se nachází nedaleko Brna. Hrad jsme si alespoň z venku prohlédli a vydali se na zastávku, která se jmenuje stejně jako hrad. Na této zastávce však nezastavuje žádná tramvaj či snad autobus, ale dopravní prostředek pro MHD poněkud netypický – loď, něco jako parník, ale diesellová. Na zastávce jsme čekali dost dlouho na to, abychom se stihli nasvačit, teda alespoň většina z nás. Já už tam jednou byl, ale rád jsem si to zopakoval protentokrát s fotoaparátem v ruce.

Z vrchního otevřeného patra lodi, kde je i kormidelna, je krásný výhled, ale trochu tam fouká. Cestou jsme potkali rybáře, plachetnice (malé i velké), pár kajaků, jiné lodě, nějaké tři staré pány na takovém motorovém voru, míjeli a zastavovali jsme na zastávkách jako např. Kozí Horka. Na konečné zastávce jsme vystoupili a pěšky se vydali na parkoviště, kde na nás čekal autobus.

Autobusem jsme pokračovali do Bonga – rodinného zábavního „parku“. To byste nevěřili, co toho tam mají. Ona to totiž dřív asi byla nějaká výrobní hala. Nejvíce se tu líbilo panu faráři, který si dal nejdříve pivo v bufetu a pak skákal na trampolíně, pak jezdil na skluzavce stejně jako všechny maminky a děti, na skluzavce nejezdila jen sestra Ludmila a paní Severinová. A pak pan farář usedl za říditka jedné z elektrických čtyřkolek spolu s malou Maruškou. Všichni jsme se dobře bavili i najedli. A když jsme se unavili a vyblbli, vyrazili jsme kolem páté hodiny opět naším autobusem zpět k domovu.

Snad všem se to líbilo, teda alespoň jsem neregistroval, že by se to někomu nelíbilo a myslím, že za všechny můžu poděkovat panu faráři a sestře Ludmile, kteří vše organizovali, a že to s námi všemi vydrželi. A taky musíme poděkovat panu řidiči autobusu, který nás všechny dovezl v pořádku tam i zpět, ale on asi Poutník nečte, ale to nevadí. A myslím, že bychom všichni byli rádi, kdyby se nějaký takový podobný výlet opět uskutečnil.

František Mareš

BONGO

U Bonga jsme byli v sobotu 14. května 2011.
 Oni jsme se rozhodli.
 Jeli jsme autobusem a přitom jsme si povídali.
 Zastavili jsme u pumpy a dali jsme si rozcínat.
 Thon a víchni měli řízek. Vystoupili jsme s autobusem
 a přešli jsme do autobusu parníků. Byli tam
 velké lodě. Když jsme dorazili tak jsme se přešli do
 autobusu. Tak jsme přešli do Bonga. U Bonga to
 bylo nádherné. Doufám si tam zase někdy pojedeme.

podpis
 Daniela Šlipová

Náš výlet, začal na hradu Veverí. Hrad Veverí byl založen podle pověsti v roce 1059 moravským knížetem **KONRÁDEM I. BRNĚNSKÝM**, první písemný doklad o Veverí je z roku 1213, kdy byl jeho spisovatelem Štěpán, předek panů z Cerešova. Původně pozdně románský, a raně gotický hrad nabral někdy část ohradku. Dále jsme šli k přístavě Veverí. Na lodi jsme pluli po Brněnské přehradě asi 50 minut. Nastoupili jsme do autobusu a jeli jsme do Bonga. V Bongu si každý z nás vyzkoušel různé prolézačky, skluzavky, trampolíny, bobovány, horečková sedl, sošku, draka. V Bongu se mi líbilo. Cestou zpátky jsme si povídali.

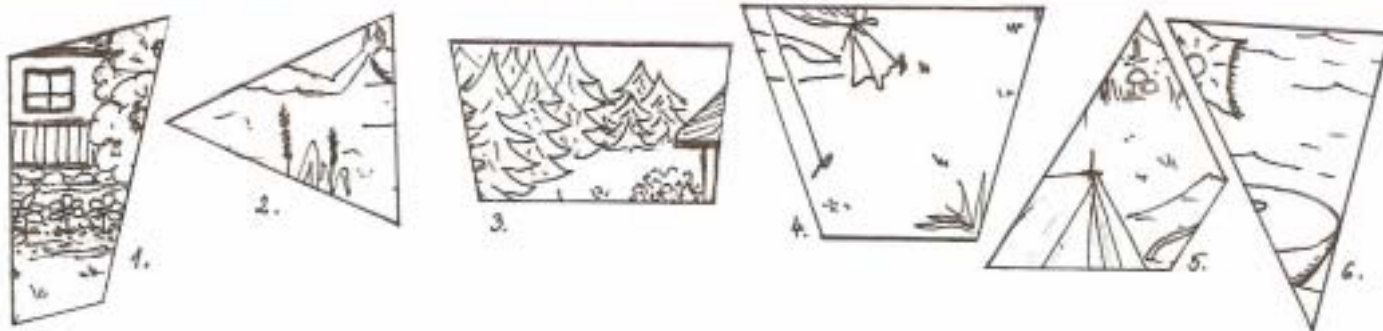
BYL TO NÁDHERNÝ VÝLET.

AHOJ DĚTI!

Už jen pár dnů nás dělí od tolik očekávaného začátku prázdnin. Poslední zazvonění, vysvědčení a hurá na prázdniny. Po celém školním roce se spoustou povinností si odpočinek zasloužíte. Ale nejen vy, také všichni ti, kteří se věnovali vašemu vzdělávání, určitě potřebují dny volna, aby načerpali sílu na příští školní rok. Dnes asi nemá smysl dlouze vyprávět, protože už se vidíte někde v přírodě s kamarády. Proto jen připojím krátké přání - krásně prožijte prázdniny, čas naplňujte smysluplnými věcmi, všimněte si nádhery v přírodě a také nezapomeňte na Pána Boha.

Pro volné chvíle máte připraven obrázek. Rozhodněte, který ze šesti malých výstřížků patří do velkého obrázku a pak si vše můžete vybarvit.

(Otažníček)

Pro starší:

Se stejně velkou radostí určitě vítáte prázdniny i vy starší. Těsně před jejich nástupem slavíme svátek dvou významných světců – Petra a Pavla. Hned v prvním prázdninovém týdnu si pak připomeneme další důležitou dvojici – sv. Cyrila a Metoděje. Dnes bychom si ale povšimli podrobněji pouze jedné ze čtyř zmíněných osobností. V následujících rádcích si můžete vyzkoušet, zda dokážete bez nápovědy správně doplnit text o sv. Petrovi.

PETR, přední osobnost z řad ----- a představitel prvotní ----- . Podobně jako jeho otec a bratr ----- byl i Šimon Petr ----- . Když ho Ježíš vyzval, aby se stal jeho žákem, změnil jeho jméno ----- na jméno ----- , což znamená „-----“. Později se Ježíš otázel svých učedníků, co si lidé o něm myslí. Petr řekl: „Ty jsi -----, Syn Boha živého.“ Ježíš odpověděl: „Blaze tobě, Šimone Jonášův, protože ti to nezjevilo tělo a krev, ale můj Otec v nebesích. A já ti pravím, že ty jsi Petr; a na té skále zbuduji svou církev a brány pekla ji nepřemohou.“

Petr byl jedním z Ježíšových nejvěrnějších žáků, byl s Ježíšem při jeho proměnění a v ----- zahradě těsně před jeho smrtí. Po Ježíšově zatčení přepadl Petra strach a ----- za sebou prohlásil, že Ježíše nezná. Brzy toho však hořce litoval. Ježíš to věděl

a po svém vzkříšení se Petrovi zjevil u ----- jezera a přikázal mu, aby pečoval o křesťany, jako pastýř pečuje o své stádo. O svátku letnic kázal O Ježíšovi davům v ----- a toho dne přestoupily na křesťanskou víru bezmála tři tisíce lidí.

Ze začátku kázal Petr pouze -----, ale v Joppe mu seslal Bůh zvláštní sen, v němž mu přikázal, aby přinesl Boží poselství i ----- obyvatelům. Král Herodes dal vsadit Petra do vězení, ale ----- křesťanů způsobily, že ho Bůh vysvobodil.

Petr je autorem ----- listů v Novém zákoně, které napsal pravděpodobně za svého pobytu v Římě. Soudí se, že Petr zemřel v Římě v době pronásledování křesťanů císařem ----- . Byl tak jako i Ježíš ukřižován, ale ----- dolů.

Náповěda (abecedně seřazena):

Apoštolů, církve, dvou, Galilejského, Getsemanské, hlavou, Jeruzalémě, Mesiáš, modlitby, Neronem, nežidovským, Ondřej, Petr, rybář, skála, Šimon, třikrát, Židům.

(podle Encyklopedie Bible)

Závěrem chci popřát i vám prázdniny plné sluníčka a klidu, krásné letní dny nasycené radostí a pohodou.

(EJ)

Řešení z minulého Poutníka:

Na obrázku se měla objevit holubice – symbol Ducha svatého. Na botě, kde písmena vypadala jako hrubý vzorek, byla použita tato šifra: mezi čtyři stále se opakující slova (sedm darů Ducha svatého) byla postupně vkládána po dvojicích písmena. V úvodu stálo slovo DAR, z písmen pak vznikala slova – MOUDROSTI, ROZUMU, RADY, SÍLY, POZNÁNÍ, ZBOŽNOSTI, BÁZNĚ BOŽÍ.

IZRAEL

Myšlenka podívat se do Izraele ve mně zrála delší dobu. Před třemi lety jsem měl nečekaně možnost navštívit tuto zemi poprvé (nabídka přišla týden před odletem). Cesta a vůbec celý pobyt byly natolik zajímavé, že jsem dospěl k rozhodnutí jet do Svaté země znovu. Nápad se zamlouval i mému spolubratru P. Milanovi, který nyní slouží v Jičíně. Zbývalo naplánovat termín odjezdu, sbalit se a vyrazit. Pravda, ono plánování trvalo skoro přes rok, ale konečně jsme si sedli, otevřeli počítač a vyhledali cestovní kancelář, která by nám vyhovovala.

Své putování do Svaté země jsem pojal jako pout', kdy jsem Pána prosil jak za naši čermenskou farnost a její farníky, tak za svoji sestru a švagra, kteří byli v té době v očekávání narození dalšího dítěte. Abych skutečně takto svoji cestu prožíval, vyzval jsem farníky, aby se zapisovali na lístečky, které jsem pak s sebou na cestu vzal, a z nich pak každý den několik jmen vylosoval. Za ty osoby jsem se pak na biblických místech modlil. Tak jsem si část farnosti vezl s sebou.

Cesta ubíhala ve veselém duchu, prošli jsme prohlídkou a výslechem letiště, postupně jsme se seznamovali s ostatními účastníky poutě. Cesta letadlem trvala bezmála čtyři hodiny. Odlétali jsme v půl dvanácté v noci. Po startu se nám naskytl pohled na rozzářenou noční Prahu, kterou za okamžik střídala světélka jiných měst a míst, nad kterými jsme prolétávali. Dívat se z jedenácti kilometrů na rozzářené pobřeží a ostrůvky ve Středozemním moři pro mne bylo velkým zážitkem.

Dalo by se říci, že dobré počasí, které panovalo během letu, se našim přistáním na letišti v Tel Avivu někam vytratilo. Déšť, průtrž mračen, mraky, mlha... Nechtělo se nám ani z autobusu. Deštník nebo pláštěnku jsem si nebral, neboť jako „zkušený“ návštěvník Izraele jsem věděl, že v tuto dobu zde již bývá pěkné počasí. (Na druhou stranu však na některých místech v Galilei, kde jsme trávili první čtyři dny našeho pobytu, přišlo po sedmi letech. Naš příchod se tak mohl jevit jako požehnání od samotného Hospodina).

Izrael je nádherná, členitá a rozmanitá země. Sever země kolem Genezaretského jezera se nazývá Galilea, jižní část, v blízkosti Jeruzaléma a Betléma, Judsko. Při svém putování jsme navštívili všechna důležitá místa spojená s životem Ježíše: Nazaret, kde Ježíš vyrůstal, Genezaretské jezero, které je spojeno s jeho učedníky, Kafarnaum, horu Tábor, Kánu Galilejskou, Betlém a Jeruzalém v Judsku. V pátek se naše výprava připojila k poutníkům, kteří se modlili křížovou cestu v uličkách Jeruzaléma. Plno lidí, nezáměr či ignorace ze strany „domorodců“. Vlastně se nic od doby Ježíšovy nezměnilo. I tehdy si každý šel za svým a procházející průvod s odsouzcencem na smrt byl nevídanou podívanou, která kazila obchodníkům „kšefty“. Modlitba vrcholila v chrámu Božího hrobu, kde se pro množství poutníků a různých zákoutí s kaplemi nebylo jednoduché zorientovat. Kostel spravuje několik církví, které tu provozují svoje obřady a bohoslužby, mnohdy se doslova překřikují. Tato pestrost mnohým připadá nevhodná až pohoršlivá, ale mně se docela líbila. Ne proto, že bych ji schvaloval, ale spíše proto, že mi připomněla něco z našeho života. Dříve než začneme poukazovat na tuto praxi, která jistě není ideální, je dobré si uvědomit, kde toto rozdělení vzniká. Je snadné se zlobit na křesťany na Blízkém východě, že se nemohou domluvit, ale umíme se dorozumět mezi svými doma? Rozdělení není věcí „těch nahoře“. Jeruzalémský chrám Božího hrobu je tak obrazem našich osobních nesrovnalostí a svárů. „Kdo z Vás je bez viny, ať první hodí kamenem“, říká Ježíš. On si dokáže z nedokonalých a neotesaných kamenů budovat svoji církev. Ona nestojí na naší dokonalosti (nikdy nebude z naší strany dokonalá, jako i my nejsme dokonalí), ale na dokonalosti Ježíše, který ji založil.

Při našem putování jsme navštívili ještě mnohá zajímavá místa. Za zmínku stojí pevnost Masada, která se tyčí nad Mrtvým mořem. Zde zbytky Židů v sedmdesátých letech po Kristu čelili římskému obléhání. V roce 74 p. Kr. Římané pevnost dobili, ale Židé se raději vzájemně pozabíjeli, než aby padli do rukou nepřátel. Pro každého Žida je to silné místo, které ho zavazuje chránit a bojovat za svoji zem. „Masada již nikdy!“ S tímto odhodláním vojáci skládají přísahu, která se donedávna skládala právě na Masadě. Pro mladé chlapce a dívky, které jsou rovněž povolány do armády, bude Izrael vždy zaslíbenou zemí, kterou dostali od samotného Hospodina. Služba ve vojsku je pro každého velkou ctí.

Izrael je krásná země. Mohl bych ještě dlouho popisovat všechno to, co jsme viděli a zažili. Ale nejel jsem do Izraele, abych poznával zemi jako běžný turista. Jel jsem především na pouť a poutník, jak kdesi pronesl jeden kněz, nikdy nejde sám. Jde s spolu s těmi, na které myslí a na kterých mu záleží. Děkuji Pánu za možnost putovat na tato místa, za zdárný průběh pouti i za šťastný návrat.

Otec Josef

20 LET OD SVĚCENÍ KAPLIČKY P. MARIE V HŮŘE

Ani se mi nechce věřit, že už je to 20. let. Každý máme úplně jiné vzpomínky. Já na tuto dobu vzpomenu ráda. Bylo to těsně po revoluci. Nadšení a ochota nikomu nechyběla. Jezdila jsem po obci a obyvatelé sami nabízeli pomoc. Víím, že jsem svázela vajíčka, povidla i peníze. Každý podle svých možností. Pokud jsem náhodou na někoho zapoměla, vzkázali a třeba i po sousedech poslali nebo připomínali, abych se nezapoměla zastavit. Chtěli jsme se dobře připravit na očekávaný svátek. Paní Matylda Bednářová říkala, že je to pro naši obec po druhé, co jí navštíví pan biskup. Vzpomínala na první setkání a to prý přijel v kočáře taženém koňským spřežením.

V Hůře zhotovili muži lavičky a opravili cestu. Květinovou výzdobu dělaly ženy z Petrovic v čele s Mílou Klekarovou. O občerstvení se postaral Sbor dobrovolných hasičů a my ženy jsme napekly v pekárně velké koláče. Na sváteční mši svaté byl pan biskup Otčenášek a tři kněží. Byl tam ještě pan farář Čeněk Ptáček, pan farář Václav Vacek, na toho třetího si už nevzpomenu. Z Blahotince jsme šli průvodem za doprovodu Dolnočermenské kapely. Příjemný pocit, až mrazení v zádech, jsem měla při zpěvu Lidušky Novákové. Zdálo se mi, že i stromy začaly poslouchat o přestaly šumět. Krásná příroda v Hůře byla opravdovým chrámem pro tuto slavnost. Po skončení obřadu jsme připravili pohoštění pro pana biskupa. Jelikož nebyly prostory, kde bychom tak významnou osobnost uvítali, zvolili jsme naši Mateřskou školu. A jako ve škole jsem se i cítila.

Dostala jsem od pana biskupa otázku, zda znám sedm darů Ducha svatého. Musím se přiznat, že jsem to nevěděla. A dnes, kdy to píšu, na tom nejsem o moc lépe. Musela jsem se podívat na internet. Pro ty, kteří jsou na tom podobně jako já, je nyní uvedu: **Sedm darů Ducha Svatého 1/ Dar moudrosti 2/ Dar rozumu 3/ Dar rady 4/ Dar síly 5/ Dar umění (poznání, vědění) 6/ Dar zbožnosti 7/ Dar bázně Boží.** Po odjezdu pana biskupa Otčenáška jsme se vrátili do Hůry. Tam už na nás zbyly jen prázdné krabice od koláčů, přepravky od pití a nějaké odpadky. Vše jsme ještě uklidili a odvezli. Společně jsme se vydali do Dolní Čermné na myslivecký táborák, kde pro nás schovali výbornou večeři. Vůbec nám nevadilo,

že do půlnoci už mnoho nescházelo. Byli jsme plni dojmů a měli jsme radost, že se nám tato akce zdařila.

Jana Moravcová

CO SE STRACHEM, KTERÝ O SVÉ POTOMKY MÁME?

Mít strach není jenom špatné. Je to biologická nutnost, jak v sobě burcovat pravé síly. Kdybychom neměli strach z války, nestarali bychom se o mír. Reinhold Messner, mistr světa v horolezectví, nešplhal nikdy beze strachu. Ten strach ho vždy přiměl ke včasným bezpečnostním opatřením. Podle toho vybíral kamarády, výzbroj, počasí. Když člověk vydrží strach, nebo ho dokonce překoná, získá vědomí své statečnosti. Je-li ale chráněn před strachy, neví o své statečné síle nic. Pro vědomí své silné identity je tedy nutné, aby se dítě učilo strachy překonávat. Podle míry strachu k tomu potřebuje podporu ze strany blízkých. Například zmírnit strach ze tmy se učí dítě postupně nejdřív v mámině náručí, potom jenom pod jejím konejšivým hlasem, potom s jistotou ovládání noční lampičky. Strach trpí a raduje se z jejich překonání každá zodpovědná matka. To je její osud, podmíněný už od začátku mateřskými instinkty. Ještě než to začalo, má strach, jestli otěhotní. Pak má strach, aby těhotenství zdárně proběhlo. Strach z porodu ji vede k výběru dobrého porodníka. Vynořují se další strachy: jestli bude mít dost mléka, naučí-li se dítě podle norem včas chodit, mluvit, překoná-li bez mravního úrazu pubertu, najde-li dobrého životního partnera, bude-li mít děti, a tak to jde stále dokola. Z generace na generaci. Jak s takovými strachy zacházet? Dlužno vědět, že v minulosti existovaly tyto strachy také. Rozdíl mezi tehdy a dnes tkví v jejich snášení. Dokud nebyla antikoncepční pilulka, měla rodina mnoho dětí a bylo zcela normální, že z deseti dětí se jeden nebo dva nevyvedou nebo předčasně zemřou. Dnes je tomu jinak. Když je v rodině jen jedno dítě, pečlivě časově naplánované pomocí antikoncepce a případně řady potratů, přebírají rodiče abnormální odpovědnost. Tomuto dítěti se nesmí nic stát. Navíc žijeme ve znamení doby, která slibuje perfektnost všeho. Perfektnost jako ideál, jako cíl i jako cestu k němu. Jsme jejími otroky. Máme přece přemíru informací, odborníků a poraden. Nemohli bychom mít sebeúctu a nemohli bychom se milovat, kdyby se nám dítě nedařilo. Proto je dítě ze samého strachu kontrolováno od embrya až do dospělosti a není nikdy volné. Pokud jsou rodiče ateisté, nenajdou samozřejmě uvolnění s odkazem na prozřetelnost Boží. Hledají tedy úlevu v tomto trojdimenzionálním světě u nového životního partnera, u počítače, u flašky nebo u psychoterapeutů. Ale víme, že ne každý je dobrý. A už jsme zase ve strachu. Z mého hlediska je pomoc jednoduchá, protože je logická: láska a soudržnost v rodině, víc než jedno dítě a důvěra v Boží plány.

(Otisknuto z Katolického týdeníku)

Jiřina Prekopová

SETKÁNÍ S PÍSNÍ

V sobotu 28. května se odehrály v Dolní Čermné dvě společenské akce. Jedna akce s názvem „Kdo si hraje, nezlobí“ probíhala odpoledne v areálu Zdraví a sportu. Byla to velmi vtipná soutěž, již se zúčastnilo 10 družstev z jednotlivých spolků našeho městyse. Každé družstvo bylo složeno ze čtyř členů. Ač nebylo příznivé počasí, přece se soutěžící i několik desítek přihlížejících diváků velmi dobře bavili. Nechyběla ani maringotka hasičů s občerstvením. Soutěž se 135 body vyhráli zástupci městyse (zastupitelé) a na posledním místě s 93 body, jak jinak, se umístil klub důchodců. Ono se říká, není důležité zvítězit, ale zúčastnit se. Celou soutěž, která zde byla v historii první, a doufám, že ne poslední, uspořádal a zajišťoval Spolek divadelních ochotníků. Organizačně lze soutěž hodnotit na jedničku. Bravo a díky, ochotníci!

Druhá kulturní akce se odehrála večer na jevišti Orlovny. Zde naše farnost pořádala tradiční pěveckou akci „Setkání s písní“. Letos to byl již jubilejní 15. ročník. Žánrově lze zařadit všechna vystoupení do duchovního repertoáru. Na jevišti se vystřídala čtyři sborová tělesa: dětský sbor (schola) a křesťanská mládež z Dolní Čermné, pěvecký sbor z Verměřovic a sbor s hudebníky při farním kostele v Dolní Čermné.

Dětská schola zpívala rytmické písničky, převážně z kancionálu Hosana, za doprovodu kytary, houslí, kláves a basy. Hudebník – odborník by jistě nadšené vystoupení dětí pochválil a dobře ohodnotil. Scholu obětavě vede paní Anička Motlová. Jako druzí vystoupili mládežníci a již trochu přitvrdili v hudebním stylu. Vystoupení mládeže doprovázely dvě kytary a klávesy. Jistě i toto vystoupení by obstálo před porotou. Mládežníky vystřídal na jevišti devítičlenný kostelní sboreček složený z žen a dívek z Verměřovic, také pod vedením paní Aničky Motlové. Sbor doprovázela kytara s klávesami. Písňe, které sbor zpíval, zněly lahodně do uší a podle hodnocení laika, neměly chybu. Poté vystoupil kostelní sbor i s hudebníky od sv. Jiří. Účinkující zaplnili celé jeviště. Taktovku držel v rukou dirigent kůru pan Pavel Vašíček, který je zároveň vedoucím kostelního sboru (regenschorim), u elektrofonických varhan byla varhanice paní Milada Marešová. A jak se říká, třešničkou na dortu, bylo celé vystoupení sboru. Ze tří nových skladeb zde zazněly dvě části ze zcela nově nastudované mše populárního zpěváka, instrumentalisty, primáše, sbormistra, hudebního skladatele a uměleckého vedoucího souboru Hradišťan Jiřího Pavlici. Sbor za doprovodu el. varhan a orchestru zazpíval dvě části jeho nové mše „Credo“ a „Sanctus“ (mše měla premiéru v roce 2010). Obě části byly náročné jak intonačně, tak i interpretačně a přesto byly nastudovány a provedeny perfektně. Zvláště „Sanctus“ zněl lehce a jásavě a jeho přednes byl téměř na úrovni profesionálního hudebního tělesa. Také sólistům patří dík za čistý sólový zpěv. Byl to vynikající hudební zážitek. Diváci, jichž byl téměř plný sál, ocenili místní interprety dlouhotrvajícím potleskem. Tím si také „vytleskali“ přídavek. Bylo by dobré nacvičit celou Pavlicovu mši, provést ji k nějaké významné slavnostní příležitosti farnosti nebo církevního svátku a nebo ji koncertně provést v kostele pro nejširší veřejnost.

Přejeme všem sborům soudržnost, vytrvalost, nadšení a píli. Také přejeme hodně hudebních i uměleckých úspěchů v jejich další činnosti a vědomí, že zpívají nejen pro shromážděné věřící, ale hlavně k slávě Boží a k důstojnému průběhu bohoslužeb. Veliký dík patří vedoucím všech souborů za velmi dobré provedení. Dík patří všem účinkujícím, včetně hudebníků. Mnozí z nás si ani nedovedou představit, co námahy, osobního času a píle musí všichni vložit do nacvičování na vystoupení a pro uvedení při bohoslužbách v kostele. Jako diváci toto všechno oceňujeme. A jistě již je oceněno Pánem Bohem.

Závěrem je nutné poznamenat, že vystoupení všech sborů a scholy se posluchačům líbila a byla oceněna mohutným potleskem. Takže - díky vám, zaplat' Pán Bůh všem účinkujícím za krásný podvečer. Pán Bůh, k jehož slávě a cti zpíváte, vám jistě žehná a bude vaší posilou do další práce. A my se už těšíme na další ročník „Setkání s písní“.

js.

DOVOLENÁ

Jistě každý člověk po práci touží po oddechu, po klidných dnech o dovolené a prázdninách. Dovolená! Jak mnohému člověku zní příjemně toto slovo. Máme najednou dost času pro sebe, svou rodinu, své záliby, pro přátele a na návštěvy. Máme více času na cestování, máme čas prohlédnout si staré hrady a zámky, nádherné kostely a kláštery, s údivem zírat na historické muzejní sbírky. Máme čas toulat se krásnou přírodou, pobývat na chatě a vychutnávat si vůni lesa, vyhřívat se na prosluněných plážích, odpočinout si na voňavých mezích. Nebo jen tak ležet pod stromem na zahradě poslouchat zpěv ptáčků, pozorovat let tryskáčů, hledět do nebe a v oblacích hledat beránky, hrad .... Najednou máme čas i na své děti, máme čas v poklidu se chutně a vydatně najíst, máme čas přečíst si zajímavou knihu, máme dostatek času na spánek. V čase dovolených a prázdnin máme úžasnou příležitost fotografovat historické skvosty, krásu Boží přírody, kupovat pohledy a suvenýry, posílat pozdravy blízkým a poté se podělit se zážitky z dovolené a prázdnin s přáteli.

Máme čas na své příbuzné a přátele, se kterými můžeme beze spěchu vytvořit krásné společenství s hovory o všem možném i nemožném. S hovory i o svém duchovnu, o své víře, o Bohu i svých pochybách, o všem, co patří k životu duchovnímu a k plnému životu člověka.

Dovolená je také časem k vyjádření vděčnosti za dary života. Tedy časem pro rozhovor s Bohem a pro modlitbu, časem pro meditaci, přemítání o životě, o lásce, o vzájemných vztazích, o pokoji a vnitřní harmonii v sobě. A nenalezne-li člověk vnitřní harmonii, nenalezne ani radost z volných dnů dovolené. A jako květiny nemohou kvést bez vody a slunce, lidé nemohou být opravdovými lidmi bez tepla přátelství a lásky.

Tak tedy všem krásnou dovolenou, plnou krásných setkání a krásných zážitků!

js.

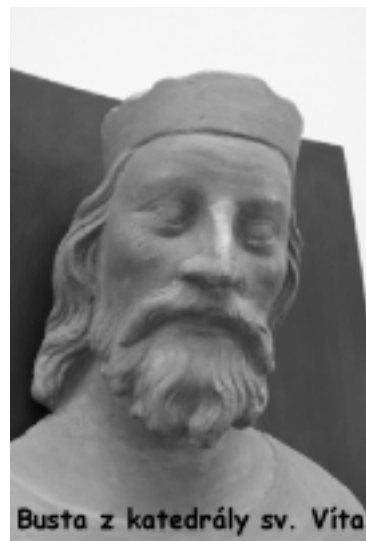
JAN LUCEMBURSKÝ – DESÁTÝ ČESKÝ KRÁL

Letos uplyne 715 let od narození a 665 let od smrti legendárního a slavného, ne vždy pochopeného, českého krále Jana Lucemburského. Zemřel za stoleté války v bitvě u Kresčaku 26. srpna 1346. Už za jeho života panovalo úsloví, že žádná soudobá válka, ba ani turnaj se nemůže obejít bez něho. Patřil mezi přední, obdivované a dodnes vzpomínané rytíře středověku. Byl to ale také panovník diplomat. Často pobýval jako host u papeže a u francouzských králů. Za jeho vlády došlo k nemalému rozšíření Českého království, připojil Chebsko, Horní Lužici, Vratislav se značnou částí Slezska. V držení měl rovněž řadu významných italských měst. Reorganizoval stát do podoby, která se začala nazývat „země Koruny české“. Významně ovlivnil rozkvět Prahy tím, že dovolil staroměstským občanům zříditi si radnici.

Narodil se 10. srpna 1296 v Lucembursku jako syn lucemburského hraběte a římského krále Jindřicha VII. a Markéty Brabantské (neteře francouzského krále Filipa IV).

„A požeňnal Bůh této hraběnce, že počala a porodila syna svého prvorozeného, který dostal při křtu duchovního znovuzrození jméno Jan .... Narodil se ten chlapec Jan léta Páně 1296 v den svatého Vavřince mučedníka...“. (Zbraslavská kronika)

Jan vyrůstal na francouzském dvoře Filipa Sličného. Roku 1309 čeští vyslanci - cisterciáckí opati nespokojení s vládou Jindřicha Korutanského požádali Jindřicha VII. o pomoc a dovolení, aby jeho syn se mohl oženit s českou princeznou Eliškou Přemyslovnou. Ten se obával poslat syna do země proslulé anarchií šlechty a pověstmi o zavraždění vlastního panovníka Václava III. Avšak nakonec podlehl nátlaku českého poselstva, dojednal sňatek s o tři roky starší Eliškou Přemyslovnou a nástup svého čtrnáctiletého syna na český trůn.

1. září 1310 se konala ve špýrské katedrále slavná svatba.

...“po skončení evangelia vrhli se ženich a nevěsta na zemi před hlavním oltářem a přijali od arcibiskupa dar požehnání“... (Zbraslavská kronika)

Dne 7. února 1311 (před 700 lety) byl společně s Eliškou korunován českým králem.

Jejich manželství nebylo šťastné, přestože královna mu porodila sedm dětí. Dokonce ji nechal na základě pomluv o spiknutí internovat v Mělníce, čtyřletého Václava vsadil na 2 měsíce do věže a na to ho odvezl do Francie na vychování k francouzskému dvoru (tu začal také používat jméno Karel), takže matka už ho vícekrát neviděla. Zemřela nemocná a zlomená na den sv. Václava roku 1330 ve věku pouhých 39 let. Po druhé se Jan oženil s Beatrix Bourbonskou, s ní měl ještě syna a dceru.

Situace v Čechách nebyla jednoduchá, odboje šlechty si zde užil každý král. Proto Jan byl přinucen nejprve vojensky obsadit Čechy. Přijal slib od českých stavů a potvrdil jejich privilegia. Byl vychován v duchu představ o vysokém a vznešeném poslání panovnické moci, která je nadřazená všem. Situace v Čechách však byla jiná a konflikty s českou šlechtou na sebe nedaly dlouho čekat. Jan byl nucen ji respektovat a smířit se s ní, chtěl-li si udržet královskou korunu.

To snad bylo také příčinou, proč obrátil svou pozornost mimo svoji zem. Vrhle se do bitev, nechýběl na turnajích, neustále cestoval. Byl mnohokrát zraněn, přišel o oko a na druhé postupně oslepl. Díky různým spojenectvím a své schopnosti diplomata se z Čech stalo uznávané království začleněné do evropské politiky a jeho prestiž rostla. Stále se nedostávalo jeho politice a dobrodružné povaze finančních prostředků, proto někteří historikové mu vyčítali, že si jezdil do Čech „pouze pro peníze“. V roce 1325 dal razit první zlaté mince u nás, nazývaly se florény neboli dukáty. Byla to nejstarší ražba zlatáků v Evropě. V roce 1341 zajistil Jan nástupnictví Karla na český trůn a 1346 jeho zvolení římským králem.

Osudnou se mu stala bitva u Kresčaku, kde bojoval na straně Francouzů proti Angličanům.

„Když zaslechl povel k boji, zeptal se, kde je jeho syn Karel. Průvodci mu řekli, že nevědí, že se však nejspíš někde bije, načež král pravil: „Pánové jste dnes všichni mými přáteli a bratry ve zbrani, proto vás žádám, jelikož sám jsem slepý, vedte mne tak daleko do bitevní vřavy, abych měl nepřátele na dosah meče“. Rytíři souhlasili a protože ho nechtěli ztratit v mačkanici lidí, svázali otěže koní dohromady. Krále pak dle jeho přání vysunuli o něco kupředu a tímto způsobem postupovali proti Angličanům... Postoupili však příliš kupředu a byli všichni na místě pobiti. Ráno je našli mrtvé, s koňmi navzájem spojenými“ (francouzský historik Jean Froissart).

Poté, co francouzský král ustoupil, poslal českému králi vzkaz s prosbou, aby také tak učinil, Jan to však odmítl. Tehdy prý mělo z jeho úst zaznít: „Toho bohda nebude, aby český král z boje utíkal“. Možná, že je to jen legenda, ale pro nás Čechy nesmírně inspirující.

Pohřben je v Lucembursku v katedrále Panny Marie.

Za zmínku ještě stojí, že v roce 1980 se královny ostatky vrátily do Prahy k antropologickému průzkumu Národního muzea. Poté byly vráceny zpět. Jan Lucemburský měřil asi 170 cm, byl štíhlý, ale svalnatý postavou a měl mnoho vážných zranění. Smrtelné byly rány na hlavě a na hrudníku.

(Podklady: Internet, Třeštík, Čechura, Pechar - Králové a knížata země Koruny české, časopis History, Zbraslavská kronika)

B.H.

SPOLEČENSKÁ RUBRIKA NAŠÍ FARNOSTI:**V červenci 2011 oslaví:**

98 let	paní Eugenie Utíkalová	z Dolní Čermné
90 let	pan Josef Trejtnar	z Dolní Čermné
89 let	paní Marta Formánková	z Horní Čermné
88 let	paní Jarmila Tomanová	nyní bytem v Lanškrouně
88 let	paní Marta Bednářová	z Dolní Čermné
73 let	pan Josef Motl	z Dolní Čermné
60 let	paní Alena Faltusová	z Verměřovic
60 let	pan Josef Němeček	z Dolní Černé
60 let	paní Hedvika Applová, MUDr.	z Dolní Čermné
55 let	paní Věra Marešová	z Horní Čermné
50 let	paní Ivana Hamplová	z Dolní Čermné
50 let	paní Marie Junková	z Petrovic

V srpnu 2011 oslaví:

89 let	pan Jan Marek	z Verměřovic
84 let	paní Božena Řeháková	z Dolní Čermné
83 let	paní Ludmila Marková	z Petrovic
83 let	pan Karel Marek	z Petrovic
81 let	paní Milada Suchomelová	z Dolní Čermné
77 let	paní Emílie Nastoupilová	z Dolní Čermné
76 let	paní Miluška Vágnerová	z Petrovic
75 let	paní Emílie Hrdinová	z Dolní Čermné
74 let	paní Věra Krobotová	z Dolní Čermné
74 let	paní Milada Klekarová	z Dolní Čermné
73 let	pan Vladislav Macháček	z Horní Čermné
72 let	paní Marie Čadová	z Verměřovic
71 let	paní Růžena Blažková	z Dolní Čermné
71 let	paní Marie Pecháčková	z Dolní Černé
65 let	pan Jan Vacek	z Dolní Čermné
60 let	paní Milada Nováková	z Dolní Čermné
50 let	paní Marie Dušková	z Petrovic

Všem oslavencům jménem farnosti i jménem svým srdečně blahopřeji a vyprošuji Boží požehnání a pevné zdraví do dalších let.

Církevní manželství uzavřeli:

na Mariánské Hoře 28. 5. 2011 Anežka Švecová z Letohradu Orlice a Vojtěch Pelikán z Brna

Novomanželům Pelikánovým rád blahopřeji a vyprošuji Boží ochranu a požehnání do jejich společného života.

otec Josef

LEKTORSKÁ SLUŽBA

Červenec 2011			
Ne 3. 7.	14. neděle v mezidobí	7.30	p. Vávrová 264
		16.00	Marešovi 410
Út 5. 7.	Slavnost sv. Cyrila a Metoděje	19.00	Režný 403
Ne 10. 7.	13. neděle v mezidobí	7.30	p. Venclová 402
		16.00	Vágnerovi 102
Ne 17. 7.	16. neděle v mezidobí	7.30	Mullerovi 177
		16.00	Pecháčkovi MH
Ne 24. 7.	17. neděle v mezidobí	7.30	Bláhovi 457
		16.00	Málkovi 180
Ne 31. 7.	18. neděle v mezidobí	7.30	Nastoupilovi 303
		16.00	Faltusovi 128
Srpen 2011			
Ne 7. 8.	19. neděle v mezidobí	7.30	Vackovi 197
		16.00	Vašíčkovi 349
Ne 14. 8.	20. neděle v mezidobí	7.30	Bednářovi 302
		16.00	Kunertovi 300
Ne 21. 8.	21. neděle v mezidobí	8.00	Havlíčkovi 341
		16.00	Vyhnálkovi 360
Ne 28. 8.	22. neděle v mezidobí	7.30	Filáčkovi 332
		16.00	Pecháčkovi 330
Září 2011			
Ne 4. 9.	23. neděle v mezidobí	7.30	Menclovi 193
		16.00	Formánkovi 202
Ne 18. 9.	25. neděle v mezidobí	7.30	Marešovi 172
		16.00	Jurenkovi 160
Ne 25. 9.	26. neděle v mezidobí	7.30	Langrovi 173
		16.00	Kunertovi 458
St 28. 9.	Slavnost sv. Václava	19.00	Kunertovi 125

Zprávy z farnosti DOLNÍ ČERMNÁ

14. neděle v mezidobí
3. července 2011
27. týden / 2011

BOHOSLUŽBY V TOMTO TÝDNU:

4. července - pondělí - sv. Prokopa, opata

5. července - úterý - Slavnost sv. Cyrila, mnicha, a Metoděje, biskupa,

patronů Evropy, Den slovanských věrozvěstů, státní svátek

Dolní Čermná - 7.30 h. - za pana faráře P.Čeňka Ptáčka

Upozorňujeme, že z důvodu nepřítomnosti otce Josefa nebudou ve všedních dnech od středy 6. 7. do pátku 15. 7. 2011 v naší farnosti slouženy mše svaté.

Otce Josefa bude zastupovat P. Oldřich Kučera ze Žamberka.

V případě zaopatřování a pohřbu volejte na tel. číslo 731 402 249.

9. července - sobota 14. týdne v liturgickém mezidobí

19.00 Petrovice - za Václava, Filomenu a Pavla Mikulovy a ostatní zemřelé z obou stran

10. července - neděle - 15. v liturgickém mezidobí

Dolní Čermná - 8.00 h. - za Anežku a Bohuslava Pecháčkovy a rodiče z obojí strany

Verměřovice - 9.30 h. - za Františku Kašparovou, manžela a duše v očistci

Mariánská Hora - 16.00 h. - za rodinu Fabiánkovu, rodiče a sourozence

16. července - sobota - Panny Marie Karmelské

19.00 - Verměřovice - na poděkování za 25 let společného života

17. července - neděle - 16. v liturgickém mezidobí

Dolní Čermná - 7.30 h. - za Josefa Langra, rodinu Langrovu a Němečkovu

Hůra - 10.00 h. - za stavitele kapličky: Václava Vondru, Ladislava Bednáře a Petra Duška

Mariánská Hora - 16.00 h. - za nová kněžská a řeholní povolání

Příležitost ke sv. zpovědi budete mít:

vždy 30 minut před začátkem mše svaté ve farním kostele v Dolní Čermné a v neděli odpoledne na Mariánské Hoře.

Les

Jeden muž se o dovolené vydal do lesa obklopujícího horskou vesničku. Několik hodin se procházel sem a tam, až se ztratil. Dlouho se pokoušel najít cestu zpátky do vesnice, vyzkoušel všechny cesty, ale žádná nevedla z lesa ven.

Najednou uviděl člověka. Radostně vykřikl: "Bohudíky, že zase vidím lidskou bytost. Mohl byste mi ukázat cestu zpátky do vesnice?"

Ten druhý odpověděl: "Bohužel, já jsem se tu taky ztratil. Ale můžeme si pomoci navzájem. Povězte mi, které cesty jste už vyzkoušel. Když je vyloučíme společně s těmi, které jsem vyzkoušel já, snadněji najdeme tu správnou."

Jednoho dne vypukl požár v lesíku, který byl častým cílem vycházek. Všichni v panice prchali. V lesíku zůstal jen jeden slepý člověk a jeden, který špatně chodil. Slepce se také rozběhl, ale mířil přímo do ohně.

"Ne, tam ne!" volal na něj kulhající muž. "Tam je oheň!"

"Tak kudy?" ptal se slepý.

"Já ti to ukážu," odpověděl kulhající muž, "ale nemůžu běžet. Když mě vezmeš na ramena, dostaneme se odtud dřív a zachráníme se."

Slepý poslechl radu kulhajícího. A oba se zachránili.

Kdybychom dokázali spojit své zkušenosti, naděje a zklamání, svá zranění a vítězství, pak bychom se zachránili velmi snadno a všichni.

(Příběhy pro potěchu duše)

POUTNÍK, ČERVENEC - SRPEN 2011

Vydává Farnost sv. Jiří Dolní Čermná 1, 561 53 Dolní Čermná

Internet: <http://dolnocermenska.farnost.cz>, e-mail: dolnocermenska@farnost.cz

Uzávěrka příštího čísla je 21. srpna 2011, Poutník vyjde 4. září 2011

Členové red. kroužku: J. Roušar, V. Jansa, E. Jansová, B. Macanová, J. Moravcová

Grafické zpracování: J. Adamec, T. Macháček, T. Bednář, P. Židek, V. Severinová.

Za pravopis textu příspěvků zodpovídá uvedený autor.

Tiskne Tiskárna DOBEL s.r.o., Dolní Čermná 231, Lanškroun, ☎ 465 320 144. Neprodejné, pouze pro vnitřní potřebu.